

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ, ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΔΕΝ ΔΙΕΠΡΑΞΑΝ !...

(Πώς μπορεί να φτάσει κανείς, στα καλά καθούμενα, μέχρι της λαιμητόμου.)

ΩΡΑ τελευταία παίζεται στο Παρίσι, με μεγάλη επιτυχία, ένα σύγχρονο δράμα, που κάνει πολλά γυναίκια μάτια να δακρύνουν. Η υπόθεση του δράματος αυτού είναι η εξής, με δυο λόγια: Μια νέα της ανωτάτης κοινωνικής τάξεως της Βουδαπέστης σκοτώνει έναν ήρωικό, επειδή την διεφθέρει με τα πλανερά του λόγια και ζήτησε ύστερα να την εγκαταλείψει. Η μητέρα της όμως, θέλοντας να σώσει την τιμή της κόρης της, λέει ότι αυτή σκοτώσε τον θεαρίνο που ήταν φίλος της, επειδή της έκανε άπιστος!... Ο σύζυγός της, ακούγοντάς το αυτό, κοι-

τεύει να παραφρονήσει από τη ντροπή και την απελπισία του! Ώστόσο, η γυναίκα του έπιανε σ' εκείνο που είπε. Μα ο άνακριτής καταλάβαινε τέλος την ηρωική θυσία της μητέρας και, για να σώσει ολόκληρη την οικογένεια από την άτιμωρα, βγάζει την απόφαση ότι ο θεαρίνος δεν σκοτώθηκε ούτε από την κόρη, ούτε και από τη μητέρα, αλλά ότι αυτοκτόνησε μόνος του... Και με την ευχάριστη αυτή λύση, πέφτει η αυλαία.

Η περίπτωση αυτή μας φέρνει στο νου πολλά άλλα δράματα — δράματα πραγματικά και όχι φανταστικά — στα οποία βλέπουμε ανθρώπους άθωους να κατηγορούν οι ίδιοι τον εαυτό τους για ένα έγκλημα που δεν διέπραξαν, χωρίς μάλιστα να έχουν να παρουσιάσουν το δικαιολογητικό ότι έκαναν τη θυσία αυτή χάρην ενός άγαπημένου προσώπου, όπως η μεγαλόκαρδη μητέρα που είδαμε παραπάνω.

Μια από τις πιο περιεργές ανάλογες περιπτώσεις — μα μοναδική, μπορεί κανείς να πη, περίπτωση, γιατί ποτέ δεν έγιναν γνωστά τα αίτια που προκάλεσαν την ψευδή δολογία — είναι η περίφημη υπόθεση Μαρτίλ, η οποία χρονολογείται από το 1844.

Στις αρχές του 1844, η Ζωή Μαρτίλ, μια μικρή υπηρετήτρια από τη Νορμανδία, εξεφανίστηκε μυστηριωδώς από το σπίτι του κυρίου της, του πλουσιού γαιοκτημονος Ντελαλάντ, σ' ένα χωριό του Καλβαντός. Η Μαρτίλ δεν φαινόταν να είχε κανένα ιδιαίτερο λόγο να εξεφανισθεί από το πρόσωπο της γής, ή να θέσει τέταμα στη ζωή της. Ήταν ένα ήσυχο, φρόνιμο και γελαστό κορίτσι. Δεν είχε φίλο και κέρδιζε αρκετά χρήματα. Τα ρούχα της και τα μικροπράγματά της βρέθηκαν στο μικρό σεντόνι της, στο δωμάτιο που της είχε παραχωρήσει ο κύριός της... Μα τότε τί απόγινε, πώς χάθηκε έτσι μυστηριωδώς;

Διάφορες διαδόσεις άρχισαν να κυκλοφορούν σχετικά στο χωριό. Και, σιγά-σιγά, διευροφώθη μια σαφής κατηγορία: Την Μαρτίλ τη σκοτώσε ο κύριός της, φροντίζοντας να εξεφανιστεί ύστερα το πτώμα της. Γιατί; Κανείς δεν μπορούσε να ξέρη. Και όμως όλοι ήταν βέβαιοι ότι ο Ντελαλάντ ήταν ο δολοφόνος της καιμένης της υπηρετήριας!

Την εποχή εκείνη, η αστυνομία ήταν πά' ρηγορη στη λήψη αποφάσεων και στην εκτέλεσή τους. Δεν είχε την ύπομνη, ούτε και τους διαταγμούς της σημερινής αστυνομίας, που ζητά να έχει στά χέρια της τεκνικά πεστήρια για να συλλάβει έναν άνθρωπο. Κι' έφτασε η άοριστη ύπόνοια που διετύπωσαν οι κάτοικοι του χωριού, για να διατάξει τη σύλληψη του Ντελαλάντ. Μαζί μ' αυτόν, συνελήφθη και ο θεός του Ζιλ, κατηγορούμενος ως συνένοχος.

Και άρχισαν άμεσα η άνακρισεις, μααρες και εξαντλητικές άνακρισεις. Ο Ζιλ, ένας τύπος άλκοολικός, τρελλάθηκε ύστερα από λίγες μέρες από τον φόβο και την ταραχή του. Τον έκλεισαν σ' ένα φρενοκομείο — και πέθανε εκεί, φορώντας τον ζουρλομανδύα... Όσο για τον Ντελαλάντ, εξαντλημένος από την άγωνία και τα μαρτύρια, στά όποια τον υπέβαλαν οι άνακριτά, άμολόγησε τέλος όλη την άλήθεια.

Ναι, αυτός είχε σκοτώσει τη Ζωή, με τη βήθη του θείου του του Ζιλ. Τη σκοτώσε σε στιγμές παραφροσύνης, γιατί την άγαπούσε και γιατί εκείνη του είπε πως δεν έπρεπε να έχει καμμία έλπίδα και ότι θάρφενε από το σπίτι του για να πάσει άλλου δουλειά... Ύστερα μετέφερε, μαζί με τον Ζιλ, το πτώμα της στό κτήμα του που βρισκόταν εκεί κοντά και το πέταξαν σ' έναν βαθύ λάκκο, σκεπάζοντάς το με πέτρες...

Η άστυνομία έρευνήσε τον λάκκο εκείνο, μα δεν βρήκε ούτε ίχνος του πτώματος. Ώστόσο, ο Ντελαλάντ έπέμενε ότι είχε σκοτώσει τη Ζωή και ότι είχε πετάξει εκεί το πτώμα της. Οι δικαστάι, που βιαζόντουσαν να βγάλουν μα ώρα άρχίτερα την άπόφασή τους, είχαν τότε πως ο Ντελαλάντ θα έκαπε το πτώμα σ' ένα μεγάλο φορτίνο που άνιχε στόν Ζιλ. Και ήταν έτοιμοι να καταδικάσουν τον Ντελαλάντ σέ θάνατο, όταν, ξαφνικά, παρουσιάστηκε η Ζωή Μαρτίλ, γελαστή και

ροδομάγουλη, όπως άλλοτε!

Η Ζωή εξήγησε τότε στο δικαστήριο ότι, ύστερ' από μια σκηνή με τον κύριο της, για μια άσημαντη άφορμή, ο Ντελαλάντ την μπάτισε. Έκεινη φοβήθηκε, έφυγε μια νύχτα κρυφά από το σπίτι του και πήγε κ' έπιασε δουλειά στο Μπαγιέ. Άπό πολλές έδδομαδες τώρα έλεγε να γυρική να πάρη τα πράγματά της και διαρκώς το ανέυλαι... Τέλος, άποφάσισε να κάνη αυτό το ταξείδιόα. Κι' έφτασε έγκαιρός για να γλιτώσει το κεφάλι του πρώην κυρίου της από τη λαμητόμο.

Μα γιατί ο Ντελαλάντ είχε ψεύματα ότι είχε σκοτώσει τη Ζωή; Και γιατί κατηγορήσε και τον τρελλό θεό του; Ούτε ο ίδιος δεν υπόρεσε να εξήγησε στους δικαστάς το μυστήριο αυτό, γιατί ούτε ο ίδιος δεν μπορούσε να καταλάβη τους λόγους που τον έκαναν να άμολόγησε ότι διέπραξε ένα έγκλημα που δεν το είχε διαπράξει... Και η περίπτωση αυτή παραμένει ένα από τα πιο σκοτεινά αίνιγματα της ψυχολογίας ενός άδικως κατηγορούμενου άνθρώπου.

Πιο πικάντικη είναι η υπόθεση της Μαρίας Πιερόν. Ένα πρωί, ο Γκορόν, ο περίφημος διευθυντής της Παρισινής 'Ασφαλείας, βρήκε στα ταχυδρομεία του μια άνώνημη έπιστολή που τον πληροφορούσε ότι μια νεαρά έργάτρια, η Μαρία Πιερόν, εξεφανίστηκε μυστηριωδώς από το σπίτι της. Η κοπέλλα αυτή συζούσε με κάποιον έργάτη Μπερόν. Το γράμμα δεν περιείχε περισσότερες πληροφορίες και ο Γκορόν δεν είχε άκόμα στοιχεία άρετά για να ελεληφθή της υπόθεσης.

Ύστερα όμως από λίγες μέρες πήρε και δεύτερη έπιστολή, από τον ίδιο άγνωστο άποστολέα, ο οποίος έδοιοούσε τώρα τον Γκορόν να πάη σέ ώρισμένο σημείο του δάσου Μαριύ, όπου θα έκανε μια ένδιαφέρουσα άνακάλυψη. Συγχρόνως, ο έπιστολογράφος έδινε και τη διεύθυνση του Μπερόν. Ο Γκορόν έστειλε τότε έναν άνθρωπο στο δάσος κ' εκείνος γύρισε σέ λίγο, μ' ένα δέμα γυναίκα ρούχα, βουτηγμένα στο αίμα. Δεν υπήρχε πια καμμία άμφιβολία ότι τα ρούχα εκείνα άνήκαν στην εξεφανισθείσα Μαρία, την όποια θα είχε σκοτώσει ο φίλος της ο Μπερόν.

Ο ύποπτος έργάτης συνελήφθη και ο Γκορόν τον υπέβαλε σέ μααρά άνάκριση. Εκείνος όμως άρήνηθηκε την κατηγορία που του διετύπωσε ο άστυνομικός. Έπεσε, όστόσο, σέ τόσες άντιπράσεις και τό λόγια του ήταν τόσο μετροδεμένα, ώστε ο Γκορόν σχημάτισε πια τη βεβαίότητα ότι αυτός ήταν ο δολοφόνος. Έτσι ώρίσθη η μέρα της δίκες του Μπερόν, όταν, ξαφνικά, — άπαράλληλα όπως και στην υπόθεση Μαρτίλ, — παρουσιάστηκε στις δικαστικές άρχές η Μαρία Πιερόν, ζωντανή και ύγιεστάτη.

Έφηνε μια νύχτα από το σπίτι του Μπερόν — έδήλωσε — για ν' ακολουθήσω έναν άνδρα που τον άγαπούσε περισσότερο από τον πρώτο!...

Το πιο περίεργο όμως και το πιο καταπληκτικό σέ όλη αυτή την ιστορία, είναι ότι τα δυο άνώνημη γράμματα προς τον διευθυντή της 'Ασφαλείας τα είχε συντάξει ο... Μπερόν, περνώντας μόνος του τη θηλειά από τον λαμό το!...

Το ήξερα πως η Μαρία μ' εγκατέλειψε για ν' ακολουθήσει έναν άλλον άνδρα — είπε στους άστυνομικούς, όταν ζήτησαν να μάθουν τα έλατήρια του άκατανοήτου αυτού διαβήματος του. Δεν γνώριζε όμως που είχαν πάει... Και δημοσίως αυτή τη φασαρία για να κάνη την άστυνομία να προσπαθήσει να βρη τα ίχνη της, τη διεύθυνσή της... Έξ' άλλου, ήθελα και ν' άνοιξω μετελάδες στόν άνδρα που μου έλεγχε τη Μαρία μου...

Άν όμως η Μαρία και ο νέος φίλος της πήγαιναν να χαρούν τον ζωάτι τους όχι στην έπαρχία, μα σε καμμία χώρα του έξωτερικού, ο τυλαίωρος ο Μπερόν θα πλήρωνε με το κεφάλι του την ψευδή άποκαταγγέλια του...

Τελευταία παρατηρήθη και μια άλλη τέτοια περίπτωση. Ένα πρωί, κάποιος Άνρη Ρός — άνεργος και άνάστως αλήτης — παρουσιάστηκε στη Μασσαλία, στόν άνακριτή που είχε αναλάβει την υπόθεση της στυγεράς δολοφονίας μιας μικρούλας όχτά έτών.

— Έγώ τη σκοτώσα σε στιγμές τρέλλας! του είπε. Ο άνακριτής τον πίστεψε και τον προφυλάισε. Την τελευταία όμως στιγμή ο κατηγορούμενος έδήλωσε ότι δεν ήταν αυτός ένοχος, παρουσιάζοντας ένα άδιαφιλοκίνητο ελλόθιο.

Τι συνέβαινε επί τέλους στην υπόθεση αυτή; Η δικαστικές άρχές δεν άγνησαν να το μάθουν. Ο αλήτης, άηδαιμένος από τη ζωή που έκανε, άποφάσισε να... πάη φυλακή, για να έχει τομλάχιστον ένα όχημα να κομηθή και για να τρέφεται δωρεάν μ' έσοδα του Κράτους. Και κατηγορήσε μόνος τον εαυτό του ότι διέπραξε ένα κτηνώδες έγκλημα, για να τον καταδικάσουν σε ίσοβια δεσμά. Άλλ' όταν ο δικηγόρος του τον πληροφορήσε ότι ή πράξη του θα έτιμαριέτο με κορατίωμα, ο Ρός τα χρειάστηκε — και άμολόγησε όλη την άλήθεια.

